

los que habían de aguantar aquell temps tant *espatlla cossos*.

Tingué lloch á la casa de la vila una junta de *notables* de la població. L' arcalde, metje, apotecari, mestre y cobrador de contribucions.

Després de llarga estona de discutir si alló era per fas ó per nefas, proposant lo metje que 's prohibís veurer aigua del riu, aconsellant lo mestre que 's demanés al govern la supressió del *Estanch* de La pobla-esponsada, s' aixecá de sun sitial l' arcalde qui ab molt énfasis digué:

«Senyors: cosa rara es que 'ls joves d' aquest poble estiguin tant abatuts y que 's reduixin á fer vida d' avi, pro encar es mes estrany que gent de recunagut saber com son los avuy cridats á aconsellarme, no haigin trobat la causa de semblant cosa...»

«Senyor arcalde, senyor arcalde» digué l' agutsil entrant tot saptadament, «al cafetin nou s' están barallant alguns joves ab unas forasteras.»

—«S' aixeca la sessió, vingui ab mi senyor metje.»

Arribant á 'l cafetin preguntá l' arcalde á n' aquellas donas «que es lo que allí feyan» y una d' ellas respongué tot desmenjadament «passá 'l rato.»

«¡Eureka!» exclamá 'l metje, «senyor arcalde ja comprench lo fenómeno. Anem.»

—«Cafeter d' aqui endevant á las nou l' establiment tancat. Y are á tancar immediatament,» — los joves aquells desfilaren tots avergunyits per devant del metje y l' arcalde—«Bona nit.»

Lo metje anatsen ab l' arcalde. —«Dintre vuit días los aliments forts se vendrán com antes y 'l cafeter despatxará mes cafés»...

ESCOCÉS

TARDOR

Cauhen mústiques las fullas
Y al vent las fá rodolar,
Per tot arreu hi han despullas,
Tot, lo cor fa contristá.
Terra y cel, á la vegada,

Amortallats, ay!, están.

L' un per la gris nubolada,
L' altre per lo groch fullám.

Han fujit las aurenetas,

Y ben llarch será son vol;

Ja en lo camp no hi han floretas.

Ja no canta 'l rossinyol,

Ja no s' ohuen per la terra,

Cansons d' amor entonar...

Tot es trist: lo plá, la serra,

Las bosqueries y la mar.

PROPAGANDA

Amor de mare

No 'n corren de joves
com el meu hereu;
no balla, ni juga,
ni fuma, ni béu.

Del camp cap á casa,
de la taula allit;
No va á la taberna,
Ni es de cap partit.

Al diumenge á missa,
á la tarde á l' hort,
la noya que 'l pesqui
tindrà bona sórt.

El ball no li agrada,
el joch no 'l distreu,
el fumá 'l mareja,
de licors no 'n béu.

Molts dihuen que 's tonto
que 's lleig, tant se val;
tot aixó es enveja
perque té algun ral.

Que no sab d' escriure,
ni sab de llegí...
com no ho necesita
no vindrá d' aquí.

De noys com el nostre
ben pochs ne veuréu,
no balla, ni juga,
ni fuma, ni béu.

La noya que 'l vulgui
ja 's pot amaní;
ha d' esser tan maca

com un serafí;

la bossa ben plena
també ha de portá,
sinó el noy de casa
no la escoltará.

La vol ben quieta
perqué éll es molt bó,
que 'l tracti am carinyo
y 'l porti com jo.

Ditxosa la noya
que 's casi am l' heréu;
ni balla, ni juga,
ni fuma, ni béu.

ISTIU

Bat lo sol demunt la plana
assecant rius y torrents;
las flors restan sense ufana,
ni un alé de aire se sent.

Lo cel es blau, pur y hermós,
vessant per tot llums y galas;
tant sols trenca lo repós,
lo cant de grills y cigalas...

Es mitjdía: demunt l' éra
lo blat jau per tot estés:
—Bona anyada se 'ns espera—
dihuen la gent de pagés ..

L' istiu n' es de la natura
lo cuadro de vius colors,
es l' esplet de la hermosura,
de la vida 'l gran esfors.

VERENEJANT

En lo poblet de Caldetas
una nina vaig trobar
que 'n tenia 'ls cabells rossos
y els ulls blavets com la mar,
eran sas dentc molt mes finas
que las perlas orientals
sa boqueta era una rosa